

Як пишно тут! Покинув я весло,
Нехай пливе наш човен за водою...
Мов зайнялось вогняною стягою На
заході розтопленеє скло.

Ані дихне... Ген-ген туман густий
Вже огорта наміткою діброви;
З чола твого мов хвилі ті шовкові
Розсипались під промінь золотий.

Не ворухись! Твій образ у воді,
Мов намальований, хороший, як те небо,
Гойдається і знаджує до себе
У глибінь ту, в безкраїни бліді!

О дівчино! Кохаю і люблю!
Спинить себе не маю більше сили, —
Хоч пригорни, хоч у прозорі хвилі
Я кинусь сам і лихо потоплю!

1869
